

"Adjö farväl för sista gång, jag avsked av dig tar ..."
Varför vattnas mina ögon likt hästar jag aldrig haft
varför sjunger mina läppar den sista?
Är jag mindre sorgsen om jag vet att jag kommer tillbaks?
Som barn förstod jag inte att jag skulle vara annorlunda nästa sommar.
Nu anar jag det.
I augusti kunde jag inte göra vare sig promenader eller cykelturer.
Inga sjöbad, inga bär eller svampar kunde få ut mig.
"Sitta i en stol och titta, det kan du väl få..."
sjunger flickan i visan.
En doktor visar omsorg om mitt bensår, men det är ryggen som är till mest bekymmer för mig.

Mellan molnen lyser ljuset stickande mot ögonen.
Snöbären lockar till smällar, men jag kan inte gå dit.
Fåglarna är borta i dag, talgoxarna som ätit av vildäpplena.
I maj fotograferade jag en gren full av blom, i augusti en som dignade av äpplen.
Fåglarna unnar jag äpplen, men förvånas över att just talgoxarna äter dem.

"Underbart är kort" sjöng Povel Ramel.
Den melodin gnolar jag på dessa sista sommardagar i september.
Artonde september och blåklockor blommor tillsammans med rölleka och vitmåra.
Några röda lönnblad samsas med gröna ormbunkar.
Gula ormbunkar gör en bukett mot det gröna gräset.
"Så tag din chans, men fort, innan det flyr bort", diktade Povel.
Monica Zetterlund sjöng, och hon dog.
Jag sjunger, och nu är det bara den mörka nedförsbacken kvar.

"Ge upp, ge upp, den nya dagen gryr", skulle jag kunna parafrasera Karin Boye.
Huvudet fullt av verser, av sånger att lägga som en mask över verkligheten.
Jag måste anpassa mig till en ny situation varje dag.
Det blir inte längre bättre och bättre dag för dag.
När jag väl halkat ner till trappsteget under går det inte att kravla mig upp igen.
Här kan jag väl sitta?
Litet sämre utsikt men desto närmare slutet.

Dit ner ska jag en gång, kan jag inte acceptera det?
Jovisst, men vägen dit är så långsam och stadig.
Skulle jag vilja att det gick fortare?
Kanske inte, i själva verket. En långsam tillvänjning är skonsam.
Eller också får jag ta det som bjuds.

Glöm de viga hoppen och klättrandet i träden, vad ska du med dem till?
Glömska är en god medicin.
Minns inte vad du kunde förr.
Lämna ungdomens styrka och kvickhet bakom dig.
Finn dig i det du har. Så illa är det väl ändå inte?
Ännu.

"Vad ska det bli av er?" var pappas bekymmer.
Han var på väg att bli mormorsfar.
Det första barnbarnsbarnet föddes en knapp månad efter hans död.
Jag har inga bekymmer för barn eller barnbarn.
Det är sommaren som är mitt bekymmer.
En sommar till, får jag?
Då vill jag ha en med friska ben och rygg.
Med simmararmar och bärplockarfingrar.

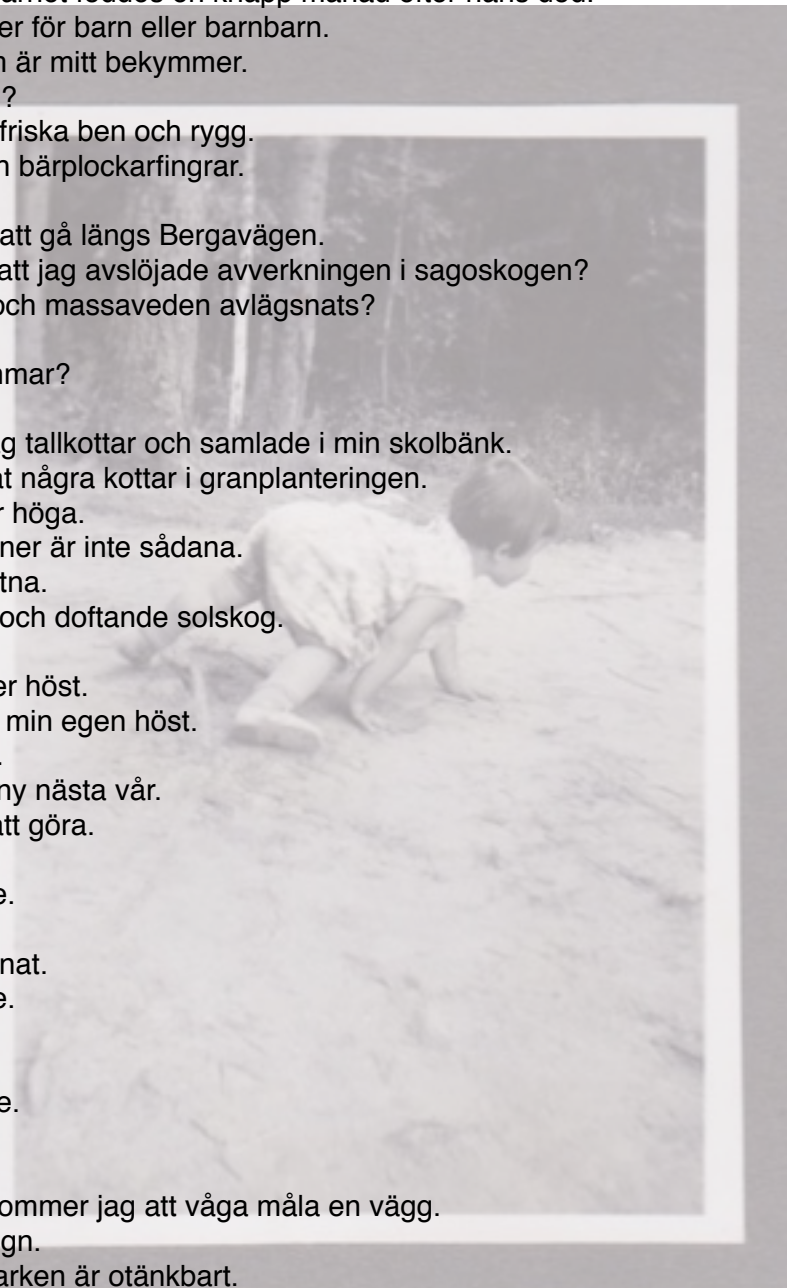
Jag önskar mig fötter att gå längs Bergavägen.
Fick jag mitt straff för att jag avslöjade avverkningen i sagoskogen?
Har timret kommit ut och massaveden avlägsnats?
Jag får inte veta nu.
Hur blir det nästa sommar?

Som barn plockade jag tallkottar och samlade i min skolbänk.
Jag kan inte komma åt några kottar i granplanteringen.
Tallarna är alldeles för höga.
De kottar som ramlar ner är inte sådana.
Inte små och hårt knutna.
Gröna som äppelkart och doftande solskog.

Alltid har jag gråtit över höst.
Nu kan jag gråta över min egen höst.
Naturen bara vilar sig.
Den vaknar upp som ny nästa vår.
Det kommer jag inte att göra.

Bara ryggen blir bättre.
Det blir den säkert.
Det kommer något annat.
Ögonen blir inte bättre.
Inte heller öronen.
Det kan jag tåla.
Fötterna blir inte bättre.
Jag får hjälp.

Ryggen - aldrig mer kommer jag att våga måla en vägg.
Inte vill jag städa en ugn.
Plocka äpplen från marken är otänkbart.
Klättra upp i ett äppelträd - glöm det!
Det är skit att bli gammal sa min mamma
Hon hade rätt.

Jag ser mig i selfiespeglin.
Hur kunde jag bli så ful?
Tänk om jag varit så ful tidigare?
Skulle jag ha vågat le då?
Skulle jag ha kunnat skratta?
Hade jag dansat fram,
hade allt varit lätt?

Så kommer de fula tankarna:
Vad tänker människor om mig nu?
Den där gamla käringen,
vem tror hon att hon är?

Nej, jag tror inte att jag är en ung kvinna.
Bär jag mig åt som en sådan?
Är jag kokett?
Dags att lägga av med gamla vanor.
Dags att hålla tyst och lyssna.
Sitta stilla och ge goda råd.

Men hela livet är samlat bakom den poriga hyn
och rynkorna kring munnen.
Mellan ögonen har tiden ristat veck
Ovanför ögonbrynen rinner inget vatten i pannans fåror.

Vad har jag här att göra?
I livet ska de starka trivas.
Det är de som ska dra lasset
och vila och roa sig.

Jag ska sitta där och titta på.
Med min onda rygg
mina krokiga tår
och mina minnen
av något
helt
annat.

